

Uittocht Joden uit de Arabische wereld vanaf 1945

Lybie: Racistisch geweld brak in november 1945 uit in Tripoli. In een periode van enkele dagen werden meer dan 140 Joden (waaronder 36 kinderen) gedood, honderden gewond, 4.000 ontheemd en 2.400 tot armoede teruggebracht. Vijf synagogen in Tripoli en vier in provinciesteden werden verwoest, en alleen al in Tripoli werden meer dan 1.000 Joodse woningen en commerciële gebouwen geplunderd. De meeste [Libische](#) Joden vluchtten tot 1951 naar Israël. In [1961](#) werd de achtergebleven Joden hun Libische [staatsburgerschap](#) ontnomen. De resterende Joden werden ten tijde van de Zesdaagse Oorlog naar [Italië](#) geëvacueerd.

Vanuit [Jemen](#) werden bijna alle Jeminitische Joden via de [operatie Magic Carpet](#) in [1949](#) en [1950](#) geëvacueerd. Als je Aden meetelt, waren er in 1948 ongeveer 63.000 Joden in Jemen. Tegenwoordig zijn er nog ongeveer 200 over. In 1947 vermoordden relschoppers minstens 80 Joden in Aden. In maart 2016 werd de Joodse bevolking in Jemen geschat op ongeveer 50.

Irak: In 1941, onmiddellijk na de Britse overwinning in de Anglo-Iraakse oorlog, braken in Bagdad rellen uit: 180 Joden werden gedood en nog eens 240 gewond; 586 Joodse bedrijven werden geplunderd en 99 Joodse huizen werden vernietigd.

In [Irak](#) waren er in 1948 ongeveer 150.000 Joden. De gemeenschap was geconcentreerd in Bagdad en Basra. werden Iraakse en Koerdische Joden in 1950 aangemoedigd het land te verlaten. Uiteindelijk werden de Joden die in 1951 weigerden een anti-zionismeverklaring te ondertekenen verdreven.

Syrië: In 1947 staken relschoppers in Aleppo de Joodse wijk van de stad in brand en doodden 75 mensen. Als gevolg daarvan koos bijna de helft van de Joodse bevolking van Aleppo ervoor om de stad te verlaten, in eerste instantie naar buurland Libanon. In 1948 waren er ongeveer 30.000 Joden in Syrië. In 1948 verbood de regering de verkoop van joodse eigendommen en in 1953 werden alle joodse bankrekeningen bevroren. In maart 1964 vaardigde de Syrische regering een decreet uit dat Joden verbod meer dan vijf kilometer van de grenzen van hun woonplaats te reizen.

De joden uit [Egypte](#) werden er door [bomaanslagen in Caïro in 1948](#) toe gebracht in groten getale het land te verlaten, en de meeste achterblijvers, ongeveer 21.000, werden in [1956](#) door de Egyptische overheid verdreven. Op 24 november 1947 zei het hoofd van de Egyptische delegatie bij de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, Muhammad Hussein Heykal Pasha, dat "het leven van 1.000.000 Joden in moslimlanden in gevaar zou komen door de oprichting van een Joodse staat." Op 24 november 1947 zei Dr. Heykal Pasha: "Als de VN besluiten een deel van Palestina te amputeren om een Joodse staat te stichten, ... zal Joods bloed noodzakelijkerwijs elders in de Arabische wereld worden vergoten ... en ernstig gevaar een miljoen Joden." Mahmud Bey Fawzi (Egypte) zei: "De opgelegde scheiding zou zeker leiden tot bloedvergieten in Palestina en in de rest van de Arabische wereld."

Bij de laatste volkstelling in Algerije, gehouden op 1 juni 1960, waren er 130.000 Algerijnse joden. Die [Algerijnse](#) Joden werd in [1962](#) het staatsburgerschap ontnomen, ("de Algerijnse nationaliteitscode van 1963 niet-moslims uitsloot van het verkrijgen van staatsburgerschap"), waarna zij direct moesten vluchten naar [Frankrijk](#) en Israël.

In Casablanca vond in 1942 een anti-joodse opstand plaats in de nasleep van Operatie Torch, waarbij een lokale menigte de Joodse mellah (getto) aanviel.

De [Marokkaanse](#) Joden (ca 18.000) begonnen Marokko in 1948 te verlaten als gevolg van de [pogroms van Oujda en Jerada](#), waarbij 44 joden omkwamen, terwijl het grootste deel in het begin van de jaren [zestig](#) vluchtte. In 1967 waren er nog een 50.000 joden over, die na de 6-daagse oorlog massaal Marokko verlieten.

Tunesië ; In 1948 woonden er ongeveer 105.000 Joden. Er zijn er vandaag nog ongeveer 1.500 over, voornamelijk in Djerba , Tunis en Zarzis . Na de onafhankelijkheid van Tunesië van Frankrijk in 1956 versnelde de emigratie van de Joodse bevolking naar Israël en Frankrijk. Na aanslagen in 1967 versnelde de Joodse emigratie naar zowel Israël als Frankrijk. Er waren ook aanslagen in 1982, 1985 en meest recentelijk in 2002, toen een bomaanslag in Djerba 21 levens kostte (de meeste van hen Duitse toeristen) in de buurt van de plaatselijke synagoge, een terroristische aanslag opgeëist door Al-Qaeda.

[Libanon](#) was het enige Arabische land, waar na 1948 de Joodse bevolking nog toenam, veroorzaakt door Joodse vluchtelingen uit andere Arabische landen.^[14] Na de [Libanese Burgeroorlog](#) was ook hier de Joodse gemeenschap zo goed als verdwenen. In 1948 waren er ongeveer 24.000 Joden in Libanon. De grootste gemeenschappen van joden in Libanon waren in Beiroet en de dorpen in de buurt van de berg Libanon , Deir al Qamar , Barouk , Bechamoun en Hasbaya. Er wonen nu nog maar tussen de 20 en 40 Joden in Libanon.

Jordanie: In 1948, tijdens de Arabisch-Israëliische Oorlog , werd de Joodse wijk van Jeruzalem van ongeveer 2.000 Joden belegerd en gedwongen om massaal te vertrekken. De verdedigers gaven zich op 28 mei 1948 over. De Hurva-synagoge , oorspronkelijk gebouwd in 1701, werd opgeblazen door het Jordaanse Arabische Legioen. Tijdens de negentienjarige Jordaanse heerschappij werd een derde van de gebouwen in de Joodse wijk gesloopt. Volgens een klacht die Israël bij de Verenigde Naties heeft ingediend, zijn op één na alle vijfendertig joodse gebedshuizen in de oude stad verwoest. De synagogen werden met de grond gelijk gemaakt of geplunderd en gestript en hun interieurs werden gebruikt als kippenhokken of stallen.

Bahrein: De kleine joodse gemeenschap van Bahrein telde een 600–1500 leden. Op 5 december 1947, plunderden bendes in de hoofdstad van Manama joodse huizen en winkels, vernietigden de synagoge, sloegen alle joden die ze konden vinden en vermoordden een oudere vrouw.

In Israel zitten de Palestijnen zelfs in de Knesseth als volksvertegenwoordigers. Nu lijkt het er zelfs op, dat een Palestijns-Israëlische partij gedoogsteun verleent aan de nieuwe -niet-Netanyahu-regering.

<https://nl.quora.com/Waarom-is-Saudi-Arabi%C3%AB-technisch-gezien-bondgenoot-van-Isra%C3%ABl-maar-erkennen-ze-dit-niet-als-staat>